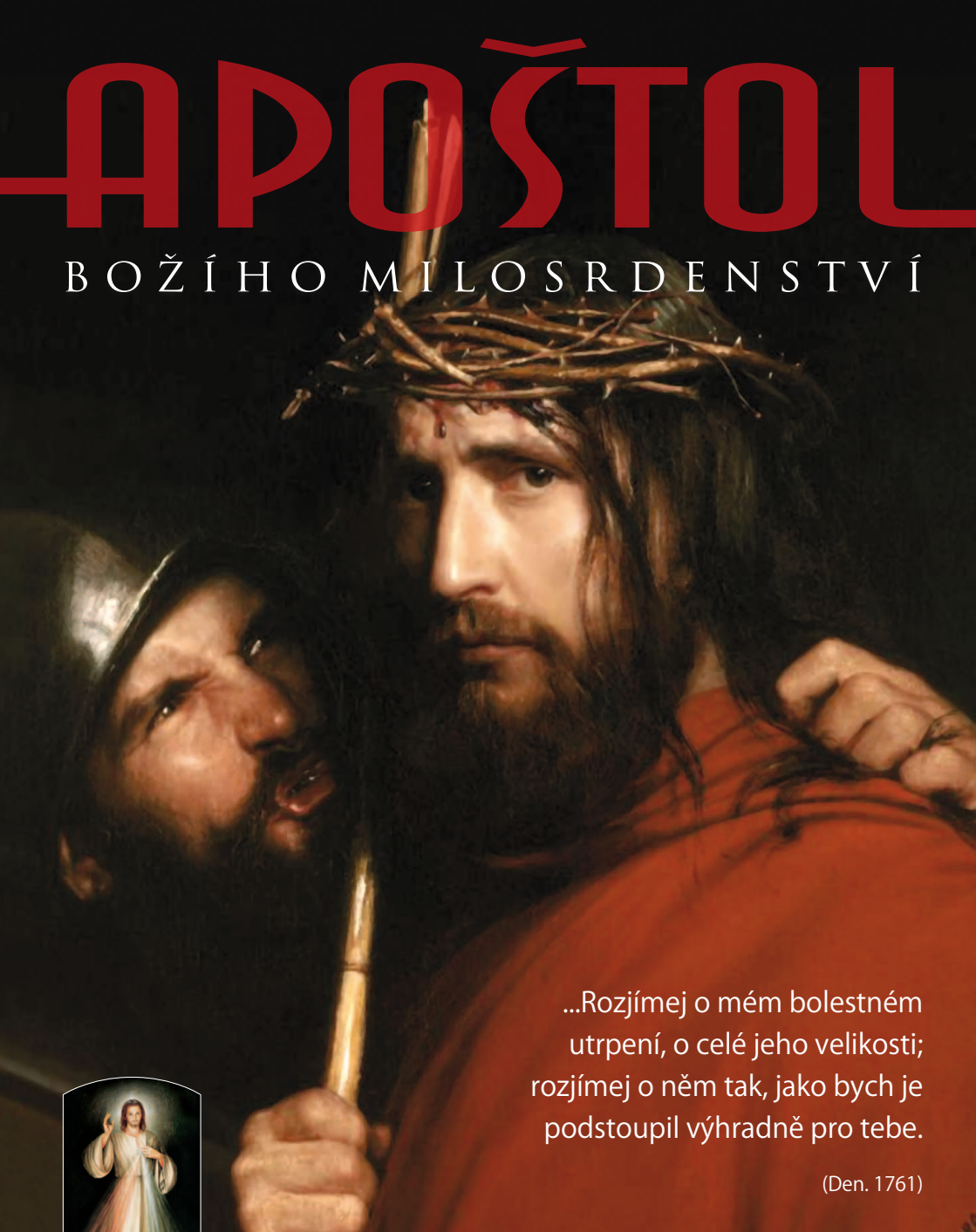

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

...Rozjíměj o mém bolestném
utrpení, o celé jeho velikosti;
rozjíměj o něm tak, jako bych je
podstoupil výhradně pro tebe.

(Den. 1761)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2019
14. ROČNÍK

1

■ Chtěla jsem se na závěr zeptat, co s velikonočním beránkem dnes?

Ano. Kdybychom se nezeptali „co my s tím vším dnes“, bylo by všechno naše povídání o beránku jen čirá teorie nebo historická vzpomínka, ale bez významu pro náš praktický život. A to by bylo málo. Pečte si velikonoční beránky, mlsejte třeba i ty čokoládové a cukrové, ale nezapomeňte: Kdo odmítá úděl beránka a chová se k ostatním jako dravý tygr, připravuje peklo. Vede do něho. Kdežto trpěliví a pokorní beránkové táhnou vozík do nebe. Dívejte se někdy chvilku na beránky na obloze a zamyslete se nad jejich cestou i poselstvím. Ochotně pomíjím.

(Úryvek rozhovoru Romany Bochníčkové s Janem Hellerem.

Převzato z knihy „Podvečerní děkování“, Vyšehrad 2005)

Kristus, pokorný beránek, přemohl svět. Nenechme se naplňovat neklidem světa, ale přijímejme opravdovou velikonoční radost od Krista.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Josef Nuzík	3
P. Jaroslav Brož: Vzkříšený Ježíš nám ukazuje, jak důležité je naše tělo	4
P. Adrian Galbas SAC: Křesťan – čili svatý. A tečka.	6
P. Józef Pierzchalski SAC: Jitřenka zmrtvýchvstání	10
K zamyšlení: Černobylské evangelium	14
Rozhovor: Otec Amorth jak ho neznáte	18
Korunka / Radio Proglas	22
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	23
Pozvánka do Slavkovic na svátek BM	25
„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil“	26
Na apoštolských cestách: Akita	
Poselství pro svět z Japonska	28
Budete mými svědky: P. Richard Henkes SAC	34
Pozvánka: Peší pouť k Božímu milosrdenství 2019	35
Korunka na cestu	36
Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích	39

Dennodenně jsme svědky činů, které by zřejmě zvládla většina z nás. Vedle toho ale můžeme sledovat skutky mimořádné, jichž jsou schopni jen výjimeční jedinci. Tak se třeba před několika lety podařilo horolezci Radku Jarošovi jako prvnímu Čechovi zdolat všech 14 světových hor s výškou přes osm tisíc metrů. Jde o obdivuhodný výkon svědčící o neobyčejných schopnostech i lidském štěstí, zejména uvědomíme-li si, že řada jeho kolegů se z výpravy za obdobným snem nevrátila. Asi by nám nedělalo problém ve výčtu pozoruhodných výkonů z různých oblastí života, které zůstávají i s velkým časovým odstupem ojedinělé a nepřekonané, pokračovat.

Vysoko nad nimi však ční Kristovo vítězství nad smrtí, jež prožíváme každý rok o Velikonocích. Vítězství, které se nikomu nepodařilo nejen překonat, ale ani napodobit, přestože se o to člověk neustále pokouší. Nedávno se mi jeden věřící lékař záchranné služby svěřil s tím, že při výkonu své práce častokrát pozoruje, jak se do mysli lidí podařilo zasít myšlenku, že v současnosti už dokážeme smrt zatlačit do kouta, že umíme její příchod odsunout do doby, kdy je milosrdným vysvo-

boditelem. Všichni si snad uvědomujeme, že nejde o vítězství, ale pouze o oddálení nezvratné prohry.

Naproti tomu je zde velikonoční vítězství, které si Kristus nenechává pro sebe ani je nedopřává jen několika výjimečným lidem. Ústy apoštola Pavla Bůh přislíbil, že toto vítězství chce dát i nám: „*Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života.*“ (1 Kor 15,22) Že máme tuto zásadní pravdu naší víry šířit i v dnešním světě, naznačuje skutečnost, že Ježíš nevyslal své učedníky, aby rozeslali zvěst o něm do všech končin země v době, kdy konal velké zázraky, ale až poté, co vstal z mrtvých. Jenomže jakým způsobem to máme dělat dnes, kdy je počet věřících tak nízký? Překonat nejistotu nám mohou pomoci slova Dietricha Bonhoeffera, německého evangelického teologa, který byl umčen v koncentračním táboře Flossenbürg: „*Kdo poznal Velikonoce, už si nemůže zoufat.*“

Jen málokdo dokáže upoutat pozornost nějakým mimořádným výkonem nebo činem. Co však můžeme všichni bez rozdílu, je zvěstovat všem lidem, především pak těm, kteří si v životních zkouškách a ztrátách zoufají a neví si rady, že tento pozemský život není všechno, že to není vrchol ani konečný cíl. Protože Ježíš nám otevřel cestu k vrcholu, který je větší než nejvyšší hora světa a nesrovnatelně vzácnější než jakýkoli dosažitelný cíl – k věčnému životu po smrti. Aby se nám podařilo vystoupat k této nádherné metě, musíme se na naší pouti bezpodmínečně přimknout k jedinému spolehlivému průvodci – ke Kristu.

Mons. Josef Nuzík

pomocný biskup olomoucký

Vzkříšený Ježíš nám ukazuje, jak důležité je naše tělo

Při otázce, co je pro člověka důležitější, zda tělo, či duše, můžeme prokázat svou moudrost tím, že se nenecháme chytit do léčky a neodpovíme tak či onak. Protože obojí, tělo i duše, tvoří podstatně lidskou přirozenost, nelze je co do důležitosti oddělovat. Díky duši nejsem pouhý savec a díky tělu nejsem „pouhý“ anděl.

Velikost a zvláštnost každého z nás je právě v tom, že poskytujeme místo k setkání těmto dvěma zdánlivě neslučitelným světům. V tom je člověk velkým tajemstvím Boží stvořitelské lásky. A kvůli hříchu je právě v tomto prostoru setkání hmoty a ducha nesmírně zranitelný. Jeho život se může tak zdeformovat, že spadne pod úroveň kdejakého zvířete.

Pro lidstvo a pro každého z nás je nesmírným vyznamenáním, že dílo spásy má svůj základ ve „vtělení“ Božího Syna a vrcholí v jeho vzkříšení. Všimněme si, jak důležité bylo tělo v prvních dnech po Ježíšově smrti. O nedělním ránu ženy nenašly v otevřeném hrobě Ježíšovo tělo. Když se učedníci při zjevení Ježíše vyděsí, že vidí ducha, vzkříšený Pán je vybídné: „Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně“ (Lk 24,39). „Nevěřícího“ Tomáše dokonce vyzve, aby vložil ruku do rány v jeho těle (srov. Jan 20,27), a to se apoštolovi stane cestou k víře a adoraci Ježíšova božství.

O čem nás Kristus poučuje svým vzkříšením? Především na něm vidíme, čím se máme jako lidé stávat. My totiž na tomto světě k sobě a k druhým – k tělu – přistupujeme snadno jako k věci, k pouhému předmětu. Ukřižování bylo nejpotupnějším „zvěčněním“ člověka. Přibitý na dřevo, necitlivě vystavený všem na odiv, nahý, podle Zákona prokletý, jako bezbožník, kterého opustil i sám Bůh. Klesl na úroveň nějaké věci, jako kus hadru na podlahu. Ale ze vzkříšeného Ježíše si už nikdo nemůže dělat libovolnou věc. Abychom ho mohli spatřit, musíme v něj věřit, když se zjevuje naší víře: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi“ (Jan 20,29).

Tím nám Pán dává významnou lekci o tom, kdo je to člověk, kdo jsem já, kdo je můj bližní. Vidět člověka totiž znamená věřit v něho. Působíme druhému násilí, když ho

vidíme, ale nevěříme mu nebo mu nevěnujeme žádnou pozornost. Ponižujeme druhého v jeho lidství, jestliže sotva ho spatříme, hned si myslíme, že už o něm všechno víme. Vejít do skutečného kontaktu s člověkem lze jen vírou v něho, důvěrou a konečně láskou. Jak ohavný je třeba přístup zloděje nebo sexuálního maniaka, který k druhému přistupuje bez touhy po vzájemném sdílení, ale jen aby kořistil. A už vůbec nemluvíme o fotoreportérech, kteří lidi fotografují na zapřenou, třeba z velké dálky s pomocí teleobjektivu: to je vskutku ohavné – zvětčovat lidi bez jejich svolení a upírat jim právo svobodně disponovat vlastním tělem.

Nikdo ale nemůže tajně vyfotit vzkříšeného Ježíše. On je čistá svoboda. A to je konečné povolání každého člověka. Ten coby hluboké tajemství může být poznáván jen tehdy, když se sám zjeví, když se druhému otevře.

Vzkříšený Pán tvoří v jistém smyslu svět tak, že vstupuje do osobního vztahu ke každému z nás. Proto svatý Pavel může říkat: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření“ (2 Kor 5,17). Tento svět pro Krista není světem věcí, ale je podle vzoru Boží Trojice tvořen osobními vztahy. A věci jsou pak plodem vztahů poznání a lásky mezi osobami. Tímto způsobem Zmrtvýchvstalý už nyní proměňuje naši „zemi“ v „nebe“.

Kristovo proměněné tělo je tělo nesmírně čisté – myslíme tělo v biblickém smyslu, tj. schopnost osoby vytvářet vztahy. Sv. Pavel mluví o „duchovním těle“ (1 Kor 15,44). Středověcí teologové uvažovali o „pohyblivosti“ Pánova vzkříšeného těla. Díky tomu může vytvářet nekonečně bohatou síť vztahů s námi na zemi. A to je naše naděje už v podmínkách pozemského života. Ve Vzkříšeném můžeme a máme být plně lidmi, Božím obrazem, Ježíšovými bratry a sestrami a Otcovými dětmi.

P. JAROSLAV BROŽ ■

Foto: bratr Filip

Křesťan

čili svatý. A tečka.

■ P. ADRIAN GALBAS SAC

Redakce „Apoštola Božího milosrdenství“ mě požádala, abych napsal, co znamená být křesťanem dnes. Být křesťanem v současném světě mnoha významů a velmi komplikovaném světě. Pro mě osobně je odpověď jediná a jasná, obsažená v titulu: „Křesťan, to je svatý. A tečka.“ Není to odpověď ani nová, ani nějak zvlášť brilantní, ale – jsem o tom přesvědčen – je nejenom aktuální, je to odpověď jediná správná.

V roce 1958 čerstvě habilitovaný mladý kněz, Joseph Ratzinger, provedl hlubokou analýzu tehdejší církve, o které řekl, že se stala církví pohanů, kteří se nazývají křesťany. „Evropa, nazývaná křesťanskou víc než čtyři sta let – psal potom už jako papež Benedikt XVI. – se stala sídlem novopohanství, které se neustále rozrůstá v srdci církve a hrozí, že je vyčerpá zevnitř.“ Tvrdil také, že fundamentální význam pro budoucnost církve má to, zda si každý, kdo chce být součástí společenství církve, osobně vyvolí Krista. Bez zřetelného, osobního rozhodnutí pro Krista a pro cestu, kterou Kristus nabízí, přestane být církev úrodnou. Dnes, po více než padesáti letech od napsání těchto slov, jsme šokováni, jak velmi jsou aktuální a pravdivá. Toto osobní rozhodnutí pro Krista a pro jeho cestu – to je právě svatost!

Že křesťan je svatý, o tom nebylo pochyb už od prvních století života církve. „Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravují vás všichni svatí.“ – píše sv. Pavel Korintským ve svém druhém dopisu (srov. 2Kor 13,12). V dopisu Filipským (4,21) píše: „Pozdravujte všechny svaté, kteří patří Kristu Ježíši. Pozdravují vás bratři, kteří jsou se mnou. Pozdravují vás i ostatní svatí, zvláště ti, kteří jsou z císařského domu.“ Teprve ve středověku vznikl v této věci zmatek. Když někdo psal nebo mluvil o svatých, zdůrazňoval ani ne tak jejich ctnosti, jako zázraky, které učinili. Tímto způsobem se svatost začala vnímat jako něco nereálného, dostupného jenom pro některé. A takové myšlení se bohužel v církvi zabydlelo na dlouho. I dnes je v důsledku toho mezi katolíky živé přesvědčení, že svatost je jenom pro vyvolené.

Až II. vatikánský koncil otočil celou věc zpátky z hlavy na nohy a v konstituci „Lumen Gentium („Světlo národů“ – konstituce o církvi), v č. 40, řekl: „Pán Ježíš, božský učitel a vzor každé dokonalosti, hlásal svým učedníkům, každého stavu – všem i každému jednotlivě – svatost života, jejímž průvodcem a dovršitelem je on sám.“ A také: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec.“ (č. 11)

A toto je potřeba si stále znova uvědomovat: svatost je náš první, základní a společný úkol. Ne manželství, kněžství, život o samotě, život vdovy, taková nebo jiná profese (být lékařem, advokátem, domácí hospodyní). To jsou prostředky. Manžel říká: „Chci být svatý a chci, aby moje manželka byla svatá.“ Kněz říká: „Chci být svatý a chci, aby svatí byli také ti, které Bůh na mou cestu postaví.“ Novomanželům při svatbě často opakují, že jim vůbec nepřeji,

aby toto byl nejkrásnější den jejich života, protože to by znamenalo, že od zítřka začne nuda. Nejkrásnějším dnem jejich života má být ten den, kdy oba stanou tváří v tvář Kristu v bílých šatech milosti. Svatí mezi svatými!

Krásné je také to, že toto povolání ke svatosti vůbec není potřeba nějak poznávat. Ono je nám dáno společně se svátostí křtu a je obsažené v naší, křesťanské DNA. „Neboť toto je vůle Boží, vaše (naše!) posvěcení“ – napíše sv. Pavel Tesalonickým (1 Tes 4,3). Toto nám také připomněl papež František před rokem, ve své poslední exhortaci „Gaudete et exsultate“ o všeobecném povolání ke svatosti v současném světě. Papež říká jasně: svatost je pro každého!

Zároveň říká také něco velmi důležitého: že protikladem svatosti není hříšnost. Často si myslíme: svatost není pro mne, s mým životem, s mými hříchy, s mou slabostí, mou prázdnotou... A papež tvrdí: právě že ne – právě že je pro tebe!

Před několika lety italský grafolog Girolamo Moretti zveřejnil výsledky svého výzkumu rukopisů některých svatých. A to těch svatých „z vyšší třídy“, těch nejznámějších. Měl strach to publikovat, protože vše nasvědčovalo tomu, že tito svatí měli své „máslo na hlavě“. Rukopis sv. Františka nasvědčoval, že mohl mít sklon k ješitnosti a výstřednosti. Rukopis sv. Karla Boromejského, že neměl v úctě zákony. Sv. Ignác z Loyoly, že mohl mít problém s egoismem a sv. Terezie Veliká, že mohla mít sklon pro smyslnost. A co s tím? Sv. František se stal chudákem z Assisi, který žil v naprosté chudobě. Karel Boromejský byl jedním z tvůrců církevního zákona během tridentského koncilu. Sv. Ignác z Loyoly byl titanem práce a sv. Terezie Veliká prožila celý svůj život jako panna. Protože protikladem svatosti není hřích! Co tedy?

Papež František odpovídá takto: Pán „nás chce mít svatými a neočekává, že se spojíme s průměrnou, ředěnou a nekonzistentní existencí.“ (Gaudete et exsultate, 1). A toto je ta pravá překážka na cestě ke svatosti: spokojenost s průměrným životem, rozředěným a prázdným. Ani ne takový život samotný (můžeme přece prožívat takové období), ale právě spokojenost s takovým životem. Spokojenost s ledajakostí. Spokojenost s tím, že stačí jen nějak udělat svou práci, že jsem průměrným, ledajakým otcem, rodičem, knězem, křesťanem, člověkem. A mně to nevadí. Dokonce – toto je strašné – mám z toho jakousi satisfakci. To je opravdová překážka ke svatosti!

O tom také mluvil – dnes už svatý – papež Pavel VI.: „Křesťanství je snadné, krásné a obšataňuje, když není žité jen na půl.“ Čili ledajak! Protože pokud je žito polovičaté, není ani snadné, ani krásné, ani nečiní šťastným.

Existuje krásný příběh, jak jistý chudák si všiml, že v domě bohatého souseda jedli skvělé koláče. Slintal po nich a poprosil kuchaře o recept. Říká své manželce: „trochu ušetříme a takové koláče také uděláš“. Aspoň chvíli se budeme cítit jako boháči. Jenže jeho manželka byla lakomá. Podívala se na recept a řekla: „To ses zbláznil? Deset vajec? Dám pět. Máslo? Dam kozí tuk. Taková dobrá mouka? Dám tu horší.“ Vše namíchala, dala do trouby, upekla a potom donesla svému manželovi. Ten ochutnal, vyplivnul a řekl: „Jak mohou jíst něco takového?!“

Bohužel, podobně je tomu často i s naším křesťanstvím. Když si tak vše chytře pozměníme (jak to říká papež „rozředíme“), nakonc nám z toho vyjde nepovedený koláč, který ani sami nesníme, ani nikomu nenabídneme, protože to nikdo nebude chtít.

Když jsem četl papežskou exhortaci, velmi se mi zalíbilo, co papež říkal o „svatých ze

sousedství“, tedy o lidech, kteří žijí vedle nás a kteří se nespokojí s životem průměrným, rozředěným a prázdným, ale dosahují vrcholů svatosti, i když asi nikdy nebudou církví oficiálně blahořečeni nebo svatořečeni. Je to – jak píše papež František – svatost osob, které žijí vedle nás a jsou odleskem Boží přítomnosti (srov. Gaudete et exsultate, 8). Pod vlivem těchto slov jsem si připravil svou soukromou litanii ke „svatým ze sousedství“.

Je tam bratr Stanislav, pallotin, který je už v řádu víc než 70 let. Tichý, pokorný, pracovitý, nepřitahuje na sebe pozornost. Bydlí v malém, desetiletí stejném pokoji. Vždy je na společných modlitbách.

Nikdy jsem neslyšel, že by si stěžoval, ale často jsem slyšel, jak děkuje. Můj soukromý svatý ze sousedství.

Je tam také žena, jejíž manželství ztroskotalo před mnoha lety. Sama vychovala své děti. Dnes je ještě plná krásy, jak krásná musela být tedy před mnoha lety! „Nemyslela jsi nikdy na to, abys zase s někým byla společně?“ – zeptal jsem se jí jednou. „Ano, myslela,“ odpověděla, „ale neudělala jsem to, protože bych nemohla jít ke svatému přijímání.“ Moje soukromá svatá ze sousedství, která přijímá během každé mše svaté.

V této litanii je také jiná žena, kterou jsem jednou potkal před několika měsíci ve Rwandě. Už je to starší žena. Držela za ruku tříletou holčičku, mentálně postiženou. Před třemi lety tato žena vešla do prázdného kostela, aby se pomodlila, a v lavici uviděla zabalené nemluvně, které rodiče nechali, když asi viděli, že je dítě mentálně postižené. Tato žena toto dítě vzala a řekla farář: „Já

je vychovám.“ Moje děti jsou už dospělé. Vychovám tuto holčičku.“ Zeptal jsem se jí, proč to udělala. Podívala se na mě překvapeně a řekla: „Svědomy mi řeklo, že to mám udělat.“ Moje soukromá svatá ze sousedství.

Tato litanie je opravdu dlouhá.

Doporučuji všem čtenářům, udělejte si také takovou litanii ke svým soukromým

svatým. Stojí za to vyhledat svaté v sousedství. Lidi, které známe podle jména a adresy, jejichž telefonní číslo máme uložené ve svém telefonu. Lidi neobvyklé svou obyčejností. A stojí za to zamyslet se: můžu se i já objevit u někoho v jeho litanii? Jsem pro někoho příkladem svatosti?

**Pán „nás chce mít
svatými a neočekává,
že se spokojíme
s průměrnou, ředěnou
a nekonzistentní
existencí.“**

(Gaudete et exsultate, 1)

A poslední věc: taková svatost vyžaduje radikalismus. U toho je ale potřeba si poznamenat, že radikální křesťan není totéž co radikální politik. V politice je radikální ten, kdo náruživě brání své zájmy, bojuje za každou cenu s politickými protivníky. Radikální křesťan je ten, kdo je hluboce věrný učení Krista. Samotné slovo „radikální“ pochází přece od „radix“, tedy kořen. Být radikální tedy znamená být u kořene, držet se toho, co je osvědčené, fundamentální. „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána,“ napsal sv. Pavel Koloským. „V něm zapuštěte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ (Kol 2,7)

Je tedy možné být křesťanem dnes? Samozřejmě, je to možné. I když to občas bude náročné, občas dokonce velmi náročné, ale nikdy to pro nás nebude příliš těžké. Konec konců jen plevy nic nestojí. Plné, krásné zrno vyžaduje určitou cenu a to, co je hodnotné, vyžaduje námahu! ■

Jitřenka zmrtvýchvstání

VELIKONOČNÍ ROZJÍMÁNÍ
O VÁŠNIVÉ LÁSCĚ
MARIE MAGDALSKÉ
(J 20,1-18)

■ P. JÓZEF PIERZCHALSKI SAC

Marie Magdalská přišla ke hrobu, když byla ještě tma. Vidí, že kámen je odsunutý. Hned běží zpátky. „Vzali Pána a nevím, kam ho položili!“ Toho, kterého milovala, nejenže zabili, ale také ukradli jeho tělo – úplně jí ho vzali. Chce ho znovu získat, aspoň tělo, dotýkat se ho svýma rukama. Ke hrobu běží Petr a Jan. Jan je člověk s citlivým srdcem, proto běží rychleji. Láska je rychlejší než rozum a vůle, které zosobňuje Petr. Ale Jan dává u hrobu přednost Petrovi. Petr vše vidí, ale nic nechápe. Jan však vidí a věří. Rozum nedokáže pochopit vzkříšení, jenom láska věří v takovou možnost.

Marie se dostala do určité etapy. Neví, co má dělat dál. Hledá, protože ví jenom tolik, že „vzali Pána“. Nebylo to povzbuzením pro Petra, který rozjímal, jak zapřel svého Pána? Nelze pořád přemýšlet nad svojí hříšnou minulostí. Vzkříšený Ježíš, skrze Marii, povzbuzuje Petra, ať svůj problém nechá v jeho prázdném hrobě. Naše prohry, hříchy, nevěrnosti je potřeba vidět ve světle vzkříšení. Toto je naše naděje. Je potřeba být citlivým ke znamením, která vzkříšený Ježíš zanechává v nás, ale také skrze lidi. Podívejme se na Petra, jak je otevřen k těmto znamením – a na ženu, která kdysi ve městě nevedla svatý život. Má uvěřit této ženě. Opřít se o to, že jí Ježíš odpustil.

Foto:
bratr Filip

Zdá se, že jitřenka zmrtvýchvstání spojovala lidi. Začali si rozumět, přes vlastní vnitřní rozbití, ztracení, dezorientaci v tom, komu lze opravdu věřit. Slabost člověka lze pochopit, když procházíme svou vlastní slabostí a učíme se lítosti, která se stává písní o lásce.

Po sobotě, když byla ještě tma, šla Marie Magdalská ke hrobu. Marie vešla do tmy. Ze tmy jde ke hrobu Ježíše. Když je člověk sám „pohřben“, potřebuje hledat pohřbeného. Pokud budeme hledat Ježíše, najdeme vzkríšeného. Člověk, který hluboce klesl, může vyplout na hlubinu. Lze říct, že Marie Magdalská, než Ježíše potkala, už v době, kdy vedla hříšný život (žila ve svém vnitřním hrobě), Ježíše svým způsobem milovala. I když člověk padá, může Boha milovat. Jak je to možné? V tom okamžiku jsou strach o sebe a síla vášně větší než síla lásky. Silnými ve víře, důvěře a lásce se stáváme postupně, nikoliv najednou.

Neexistují události pro život zbytečné. Událost, kterou je hřích, může také přiblížit k Bohu, pokud člověk bude následovat rytmus své vnitřní touhy směrem ke světlu, které v něm někde existuje. Světlo svědomí, které nezhasíná ani tehdy, když člověk spáchá těžký hřích. Bůh se nám skrze všechno, co se děje, snaží otevřít nejen oči, ale také srdce.

Marie Magdalská neporušovala sobotu, nastavený řád, i když moc chtěla být vedle Ježíše. Je potřeba umět čekat na to, co je pro mě, se ctí pro řád stanovený Bohem. Marie nečeká, až se rozední, spěchá. Každá denní doba je dobrá pro touhu po Ježíši. I tehdy, když se – dle lidských měřítek – stav ducha nezdá nejlepší pro to, abychom se zabývali Bohem, může být čas dobrý pro to najít Pána.

Na cestě víry se nelze vyhnout tmě. A přece tma vnáší pocit nejistoty, strachu, nutí k riziku. Nikdo Marii nedoprovázel. Jde za tmy, možná proto, že má silnou motivaci a silnou lásku – být nablízku Ježíšovi ležícímu v hrobě.

Nebyla ani připravená odstranit kámen. Překvapená, asi také vystrašená, hledá cestu k těm, kteří Ježíše milovali, kteří byli společně s Ježíšem a teď se rozptýlili. Když nastane tma v mé víře, když přijde znamení, že nějaké zlo bylo odstraněno, je potřeba hledat společenství s ostatními, kteří věří, i když třeba jen slabou vírou.

Marie stála u hrobu a plakala. My také občas stojíme tváří v tvář smutku, samotě, pocitu nesmyslnosti života. Stojíme před pohřbenou nadějí, s nejistotou, co s námi bude. Tehdy je potřeba mluvit. Marie mluvila s anděly. Příšerný stav ducha dává možnost vypovědět, co je v nás – buď skrze slova, nebo skrze slzy.

„Proč pláčeš a co hledáš?“ – zaznívá otázka. Můžeme zažít podobnou prázdnotu. Do této prázdnoty nejen může, ale měl by vejít Ježíš. Důležité je, abychom hledali Ježíše, nesoustřeďovali se na prázdnotu. Důvodem smutku může být, že necítíme Boží blízkost a zakoušíme jeho mlčení. Je to zkušenost duchovní zralosti. Toto, mimo jiné, je důvodem, proč Boha hledáme. Zakouším chyby, protože necítím přítomnost Ježíše. Můj smutek napovídá, že jsem soustředěn na sebe. Na to, co mě neuspokojuje, rozčiluje, znepokojuje, zostuzuje.

Bůh posílá anděly k Marii v takovém stavu ducha, v jakém se právě nachází. A ona anděly přijímá. Snadnější je utěšovat, než přijmout útěchu od Boha, ale také od těch, které k nám Bůh posílá. Marie stojí před Ježíšem v takovém stavu ducha, v jakém je. S tím, co ji deptá, se svým smutkem. V takové chvíli je Pán blízko, jen je potřeba se rozhlédnout.

Marie se otočila. Lidé se často snaží řešit problémy stále stejným způsobem. Vidíme lidi a věci stejným způsobem možná proto, že se díváme skrze drama dosavadních námah a neúspěchů vlastního úsilí. Mnoho bolestných věcí je potřeba zažít na vlastní

kůži, abychom uviděli Pána a uslyšeli, co bude naším posláním pro ostatní.

„Vzali mého Pána a nevím...“ Setkání Marie s Ježíšem je tím nejosobnějším ze všech setkání, která jsou zapsaná po zmrtvýchvstání Ježíše. Marie byla osvobozena od démonů, proto byla vděčná. V Ježíši našla smysl svého života. Byl to první muž, který se na ni nedíval ani s pohrdáním, ani s vášní. Cítíme smutek v jejích slovech: „Vzali mého Pána a nevím...“ – Toto je důvod jejího smutku. Je velmi ztracená. Nepřemýšlí jasně, reálně. Ježíše by přece nemohla unést, a přesto říká zahradníkovi, aby jí ukázal místo, kam odnesl Ježíše, a ona ho vezme. Nereálně přemýšlí a mluví buď ti, kdo velmi milují, nebo lidé zoufalí.

„Marie!“ Marie je zahleděna do hrobu. Hledá Pána, ale podle svého schématu. Nepoznává jej, když vedle ní stojí. Hledá Pána v hrobě. Podle jakých znamení Marie Magdalská pozná, že je to Ježíš? Když vyslovil její jméno. Ježíš každého učedníka nazývá jménem. Každý učedník znal své jméno, které Ježíš vyslovoval s něžností. Zmrtvýchvstání bylo jakoby rezervováno pro vyslovení jména Marie Magdalské – vášnivé ženy, která sice hodně hřešila, ale také velmi milovala. Hříšnice je první svědek vzkříšení. Marie, vášnivě milující žena, stojí u hrobu a pláče. Hledá pohledem toho, kterého by chtěla udržet u sebe. Otáčí se, vidí Ježíše, ale nepoznává ho. „Ženo, proč pláčeš?“ Marie je tak velice zaslepená svým hlubokým smutkem, že nedokáže uvidět toho, kterého miluje. Když ale Ježíš proniká do jejího srdce slovem lásky – „Marie“, Marie Ježíše poznává a vykřikne: „Rabbuni, Mistře!“

Ježíš se zjevuje těm, kdo jej milují. Marie Magdalská je hříšnice, která Ježíše hluboce milovala. Je to žena s vášní. Díky horlivé lásce splnila podmínku pochopit zmrtvých-

vstání. Marie je ta žena, ze které Ježíš vymýtil sedm démonů. Ony pronásledovaly duši Marie a přivedly ji na pokraj zoufalství. Díky setkání s Ježíšem byla uzdravena a její zoufalství se proměnilo v hlubokou důvěru. Ve svém vnitřním rozpolcení našla pravdu, že je milovaná. A když pocítila, že je milovaná a přijatá, vytušila svou velikou důstojnost.

Přestože Marie Magdalská byla cele orientovaná na hrob, otočila se a podívala se za sebe. Změnila směr pohledu a uviděla něco nového. Nelze se stále dívat na „bod“ svého neúspěchu. Není dobré se stále dívat na „svůj hrob“. U Marie je vidět, že vytrvale hledá. Běží k učedníkům, potom běží a hledá dál. Její láska je plná vytrvalého hledání – i když přece hledala jenom mrtvé tělo Ježíše. Ona první hledá. Je symbolem učedníka, který hledá Pána. Ježíše nachází ti, kteří ho potřebují, hledají a chtějí najít. Neexistuje taková lidská hříšnost, se kterou by si zmrtvýchvstalý Ježíš nedokázal poradit. Je ale potřeba se nechat Ježíšem vést – také ve tmě, která není bez významu.

Učíme se, jak se Ježíš zjevuje a mizí. Marie obdržela úkol říct bratrům, že Ježíš jde ke svému a našemu Otcí. Marie šla a řekla. Radost ze vzkříšení je radost daná proto, abychom se o ni dělili s ostatními. Marie Magdalská, zamilovaná do Ježíše, dostává zvláštní poslání: stává se apoštolem apoštolů. Nikoliv rozum a vůle, ale jenom láska je schopná pochopit zmrtvýchvstání. Dokonce ale ani láska sv. Jana nestačí. Je potřeba vášnivé lásky Marie. Jsou potřeba také etapy hlubokého smutku, kterými Marie prochází, aby bylo možné potkat zmrtvýchvstalého. Marie vstupuje do hrobu svého smutku. Zasažená ztrátou milovaného trpí. Ve smutku a zoufalství pláče. A tento pláč možná zapříčiní, že její jméno vysloví ten, kterého miluje.

Láska je silnější než smrt. Zakusit to ale může taková láska, jako ta, kterou milovala

Carl Heinrich Bloch:

„Není tady...“

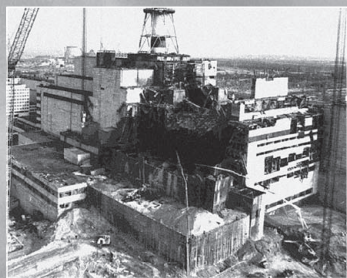

Marie: trpí bolestí nad ztrátou milovaného a vstupuje do hrobu smutku. A ve vrcholném okamžiku zoufalství a bezmoci, během hledání milovaného, k ní Ježíš promluví. Marie umí vášnivě milovat a vášnivě prožívat smutek, když se cítí zraněná. My však často před bolestí utíkáme, a proto se také neumíme otevřít pro lásku, která je silnější než smrt.

Láska ztělesněná v Marii se odevzdává milovanému Ježíši. Nemá žádnou ochranu. Je možné ji zranit, rozdrtit, zničit. Jelikož je vášnivou láskou, přesahuje pokoj svého srdce. Úplně se od sebe osvobozuje, přechází na druhého člověka a v něm se jakoby roztaví. Horká láska – to je podmínka našeho setkání se zmrtvýchvstalým v našem srdci.

Černo

evangelium

V pátek 26. dubna 2019 (přesně v 1 hodinu, 23 minut a 58 vteřin) uplyne 33 let od série výbuchů reaktoru a budovy 4. energobloku ukrajinské atomové elektrárny v Černobyli, vzdálené jen 16 km od běloruských hranic. Vítr, který vanul směrem k Bělorusku, způsobil, že 70 procent radionuklidů spadlo právě na tuto 10 milionovou zemi. V roce 2017 vyšla v českém jazyce kniha Světlany Alexijevičové „Modlitba za Černobyl“, ve které popisuje svědectví lidí o této katastrofě. Rád bych se podělil o několik myšlenek, na které mě tato kniha přivedla.

bylské

SLUNCE SVÍTÍ, KVETE STRACH

„Má první cesta do pásma... Zahrady kvetly a ve slunci se jásavě třpytila mladá tráva. Byl to známý... velmi známý svět. Tak mě ze všeho nejdřív napadlo, že vše je na mém místě a vše je jako dřív. Je tu táž země, táž voda, tytéž stromy. Jejich tvar, barva a vůně jsou věčné a nikdo tu nedokáže cokoli změnit. Hned první den mi ale bylo řečeno, že květiny trhat nemám, sedět na zemi také ne a pít vodu ze studánky už vůbec ne. Navečer jsem viděla, jak pastevcí chtěli unavené stádo zahnat do vody, ale sotva k ní krávy došly, ihned se obracely zpátky – nebezpečí prostě nějak vytušily. Také jsem se dozvěděla, že kočky přestaly žrát zdechlé myši, i když ty se válely všude, po dvorech, zahradách i v polích. Smrt se skrývala všude, ale byla to jakási jiná smrt. S novou maskou. A neznámou podobou. Člověka to zaskočilo, protože na něco takového nebyl připraven. Nebyl na to připraven jakožto biologický druh, což platí i o jeho přirozených nástrojích, které jsou nastaveny tak, aby uviděly, uslyšely a dotýkaly se. Nic z toho najednou nefungovalo, oči, uši ani prsty nebyly k ničemu a pomoci nedokázaly, protože radiace je neviditelná a nevydává žádný pach ani zvuk. Je nehmotná. Celý život jsme bojovali nebo se připravovali na válku, tolik toho o ní víme – jenže teď, zničehonic...!

Obraz nepřítele se proměnil. Máme nového nepřítele... Či spíš nepřátele: zabíjela pokosená tráva, ulovené ryby, zastřelená zvěř. Nebo třeba jablko...“ Takto popisuje svou první návštěvu v radiaci zamořeném okolí Černobylu Světлана Alexijevičová.

Vzpomněl jsem si na teorii, že Černobyl je předzvěstí nebo už i součástí apokalypsy. Někdo si totiž všiml souvislostí mezi názvem Černobyl a textem Zjevení sv. Jana (8,10- 11): „Zatroubil třetí anděl, a zřítíla se z nebe velká hvězda hořící jako pochoděň, padla na třetinu řek a na prameny vod. Jméno té hvězdy je Pelyněk. Třetina vod se změnila v pelyněk a množství lidí umřelo z těch vod, protože byly otráveny.“ Pelyněk je léčivá rostlina, známá také pod názvem Černobyl.

Mě ale zaujalo něco jiného. Ničivý, vše živé ovlivňující prvek: záření. Byl okamžik prvního hříchu první „jadernou“ katastrofou, která nás všechny ovlivňuje dodnes? Ozařuje vše živé, a to tak, že i dobré věci a lidé se mohou stát nositeli smrti? Lze hřích přirovnat k duchovní radiaci? Samozřejmě, mohli bychom se zeptat, co by se stalo, kdyby po prvním hříchu Adam s Evou neutekli ve snaze skrýt se před Bohem, ale šli k Pánu Bohu a řekli: „zhřešili jsme“. Přepsali by se tímto vyznáním dějiny spásy a třeba Bible by neměla až tolik stran, co má dnes? To nevíme, protože člověk po prvním hříchu k takovému vyznání nedozrál. Víme ale, co udělal Bůh: připravil dějiny spásy a poslal Ježíše Krista jako Spasitele.

STRACH PŘED MOSKVOU

Kniha „Modlitba za Černobyl“ nám připomíná, že v Černobylu došlo k dvěma katastrofám: první byl výbuch v jaderné elektrárně, druhou reakce na katastrofu. Vasilij Borisovič Něščerenko, bývalý ředitel Institutu jaderné energetiky Akademie věd, vzpomíná, jak přijel do Černobylu. Na poli potkal traktor, jak oral. Zeptal se pracovníka okresního výboru, zda je traktorista chráněn, třeba jen respirátorem. Pracovník odpověděl, že respirátorů sice dovezli dost, ale nedávají je lidem, aby nevznikla panika. Reakce na katastrofu se odvíjela od politiky strany a tu určovala Moskva. „Strach před Moskvou byl větší než před atomem,“ zaznělo z úst jednoho ze svědků.

Pokud bychom zůstali u přirovnání hříchu k ničivému duchovnímu záření, mohli bychom si všimnout, že i tady se odehrává podobný scénář: jedna věc je samotný hřích, druhá je reakce na tento hřích. Mnozí lidé, i my, také mají „svoji Moskvu“. I když nám svědomí napovídá, co bychom měli dělat, často podle toho nereagujeme, protože máme „strach před Moskvou“. Bojíme se, co řeknou ostatní, o co přijdeme, co budeme muset udělat. Určitě to souvisí také s tím, že mnozí lidé (my také) si málo nebo skoro vůbec neuvědomují, co je hřích. Buď úplně popírají jeho existenci, nebo zlehčují jeho

ničivé účinky. Odmítají také osvědčené prostředky (modlitba, svátosti), které by jim měly pomoci život chránit a nakonec zachránit před ničivými důsledky hříchu. Žít bez modlitby a svátostí je riskantní stejně jako se procházet po okolí zamořeném vysokou radiací. Jen stěží by asi někdo trval na tom, že je to zdraví prospěšné a instrukci použít ochranné prostředky vnímal jako hrubý pokus porušit jeho osobní svobodu. Ničivé důsledky katastrofy zvětšila lidská arogance a pýcha. Tyto postoje nejsou mnoha lidem cizí ani ve vztahu k hříchu. A přece je potřeba připustit, že máme co do činění s reálnou zničující silou, že pokora a ostražitost je na místě a že sami tuto situaci nejsme schopni vyřešit.

ČERNOBYLSKÉ EVANGELIUM

Vasilij Ignatěnko byl jeden z hasičů, kteří jeli k požáru elektrárny. Nikdo jim neřekl, jaké je nebezpečí. Byl konec dubna, neměli ani protipožární výstroj, jeli nalehko, jen v košilích. Jako kdyby hořel les nebo obilí na poli. Dostal do těla tisíc šest set rentgenů. Smrtelná dávka byla čtyři sta. Na místo katastrofy vyslal Sovětský svaz 800 000 vojáků základní služby a k tomu ustanovil tzv. likvidátory. Měli za úkol uklízet následky exploze v oblasti nejvíce zamořené radiací. Jejich průměrný věk byl 33 let (Kristova léta). Jenom běloruské seznamy uvádí 115 493 likvidátorů. V letech 1990–2003 zemřelo 8 553 z nich. Dva denně.

Kniha Světlany Alexijevičové „Modlitba za Černobyl“ je zajímavá nejen svým obsahem, ale také mimořádná prolínáním bolesti s nadějí. Na jedné straně je vyčítavým výkřikem zoufalství a bezmoci obyčejných lidí nad selháním systému (elektrárny a státu). Na druhé straně, mezi řádky všech šokujících svědectví, se jako zlatá nit prolíná „černobylské evangelium“, které nám

říká: i v tom zlem a ničivou radiací nejvíce zamořeném světě lze najít statečnost, lásku a sebeobětování.

Jeden příklad z mnoha: „Teď umírá plukovník Jarošuk... Chemik dozimetrista. Byl to chlap zdravý jak řípa, teď leží ochrnutý. Žena ho obrací jako polštář... krmí ho lžičkou... má také ledvinové kameny, ty by bylo zapotřebí rozdrtit, ale my nemáme peníze na zaplacení této operace. Jsme žebráci, žijeme z toho, co kdo dá. A stát se chová jako darebák, tito lidé ho nezajímají. Když zemře, pojmenují po něm ulici, školu nebo vojenský oddíl, ale to až zemře... Plukovník Jarošuk... Chodil pěšky po zóně a určoval hranice maximálního zamoření, to znamená, že ho využili v plném slova smyslu jako biorobota. On to věděl, ale šel, začínal u atomové elektrárny, chodil po jednotlivých úsecích až po čáru vymezenou poloměrem. Pěšky. S dozimetrickými přístroji v rukou. Narazil na skvrnu a šel podél její hranice, aby ji vyznačil na mapě...“

Ještě jednou, na závěr, se podívejme na Černobyl z duchovní perspektivy. Svědkové říkají, že když krátce po výbuchu hořela elektrárna, lidé, kteří bydleli v panelácích jen několik kilometrů od reaktoru, vycházeli na balkony, brali děti a dívali se na krásné, zajímavé světlo. Upoutalo jejich pozornost, bylo tak neobvyklé. Neměli ani tušení, jakému nebezpečí se vystavují, když se na ně dívají. I hřích je na pohled zajímavý. Černobylská havárie se stala v dubnu. Je to jaro a roční období, kdy se slaví Velikonoce. Život bojuje se smrtí, světlo s tmou. Vše se obnovuje. Probouzí a znova rodí k novému životu. Stojí před námi Kristus, který žije a který přemohl

hřích za cenu svého života. Bylo by pro nás bezpečnější nejen myslet na to, proč zemřel (z lásky k nám), ale také kvůli čemu (kvůli hříchu, který ozařuje a zabíjí).

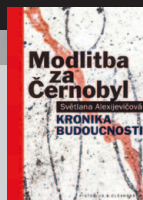
P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

- „Babička nás zamykala ve sklepě. A sama si klekla a modlila se. I nás nabádala: Modlete se!! To je konec světa. Trest Boží za naše hříchy. Bráškovi bylo osm roků a mně šest. Začali jsme vzpomínat na své hříchy: on rozbil láhev s malinovou zavařeninou... a já se nepřiznala mamince, že jsem se zachytila za plot a roztrhla si nové šaty...“

- „Z naší vesnice zmizeli vrahci... První rok po havárii... byli všude: v zahradách, na asfaltu. Shrabali je a vyvezli v kontejnerech s listím. Po dvou letech se vrahci objevili. Radovali jsme se a křičeli jeden na druhého: Včera jsem viděla vrahce... Vrátili se...“

(ze vzpomínek dětí na Černobyl)

Knihu „Modlitba za Černobyl, kronika budoucnosti“ Světliny Alexijevičové vydalo nakladatelství Pistorius & Olšanská (Příbram 2017, str. 292). Knihu si můžete objednat, mimo jiné, na adrese: www.megaknihy.cz (tel. 222 703 143).

OTEC AMORTH JAK HO NEZNÁTE

„V roce 1947 jsem vstoupil do Společnosti sv. Pavla, v roce 1954 jsem se stal knězem, ale až v roce 1986 exorcistou. Už třicet dva let jsem tedy vykonával kněžskou službu. Zdánlivě se nic nezměnilo, ale došlo k určitému prohloubení – prohloubení v poznání Božího milosrdenství, jeho dobroty, velkodušnosti... a hlavně se prohloubila má zkušenost s jeho mocí! V prvním Janově listu se píše: „Boží Syn přišel proto, aby ďáblově činnosti udělal konec“ (3,8). A já ho viděl při činu! Tolikrát jsem si mohl doslova sáhnout na Boží a Mariinu ochranu, i tady bych mohl vyprávět... Po těchto zkušenostech jsem toho názoru, že k Bohu dojdeme spíše srdcem než rozumem. Jmenování exorcistou znamenalo bezpochyby velký posun v duchovním životě – přilnul jsem k Bohu srdcem.“

(otec Amorth)

**VÝŇATKY Z ROZHOVORU
ELIZABETTY FEZZI
S OTCEM GABRIELEM AMORTHEM,
ZNÁMÝM EXORCISTOU,
JENŽ ZEMŘEL V ROCE 2016**

✚ **Ježíšovi učedníci vědí, že již zvítězili.
Dává jim to velkou jistotu...**

Pomalu, pomalu – víme jen, že Kristus zvíťazil! My všichni se zatím ještě nacházíme ve víru zápasu, uprostřed velké bitvy, přičemž nevíme, jak to s námi dopadne. Pokud se budeme držet Krista, pak to bude dobré – ale můžeme si být jisti, že vytrváme? Sám jsem například vykonal řadu modliteb za osvobození i exorcismů spolu s Mons. Milingem. A víme, jak dopadl – navzdory zralému věku a tolika zkušenostem z duchovního boje! Jak můžeme mít kdo jistotu, že vytrváme? Proto jsme vyzýváni k pokoře a bázni Boží, máme se hodně a usilovně modlit.

✚ **V každé práci se najdou věci, které člověku působí radost, i ty, které přinášejí roztrpčení...**

Nejvíce mě trápí, když vidím, jak jsou lidé připoutáni k zemi, mají jen hmotné zájmy, a nemají žádný vztah k nebi. Mrzí mě, když je pak zajímá jen tělesné uzdravení a nejsou ochotní udělat nic pro své uzdravení duchovní. A naopak – největší radost mi působí, když vidím, že se lidé utíkají k Bohu, obračejí se, vracejí se ke svátostem a třeba se i stávají aktivními členy modlitebních skupin.

Vždycky jsem však hájil svobodu. Říkám jim: „Bude dobré, když se začleníte do nějaké modlitební skupiny. Ale nevažte se na ni příliš, protože všude, kde jsou lidé, najdete i lidské nedostatky. A pokud se v té které skupině necítíte dobře, svobodně si najdete jinou.

Zůstaňte vždy svobodní, i v dobrých věcech.“ Často se stává, že společenství začne někdo příliš vládnout, druhé válkuje, poroučí jim, jedná zákulisně – a náhle už tam nevládne láska a pokoj. Nejde-li to ovlivnit, nastal zjevně čas ke změně.

Mít podporu modlitební skupiny je pro každého užitečné. Navíc lásce k bližnímu a službě se dá naučit jen ve skupině, v rodině, v pracovním kolektivu, v komunitě..., zkrátka v kontaktu s druhými, protože tam máme příležitost prokazovat lásku, učit se odpouštět i prosit za odpouštění.

✚ **Osobní modlitba, účast na eucharistii a častá svátost smíření i společenství... to bývá základní léčba, předepisovaná téměř všemi exorcisty. Zvlášť u svátosti smíření někteří zdůrazňují důležitost úplného vyznání hříchů, aby svátost přinesla kýžené ovoce. Avšak místy bývají věřící vedeni jen k obecnějšímu zhodnocení svého chování.**

To je chyba, opravdu velká chyba! Kajícíník musí vyznat své hříchy hezky jeden po druhém, žádné „obecné zhodnocení“ sebe sama. Někdy jsem sám u lidí zaznamenal, že když bral někdo svátosti vážně, dostával díky tomu větší milost. Nicméně ani já nemohu poměřovat něčí víru tím, jak se modlí nebo jak často přistupuje ke svátostem. To je Boží věc, jemu patří soud.

Eucharistie je středobod křesťanského života. Proces osvobozování by byl účinnější, kdyby se tato svátost lidem lépe vysvětlovala – například jak k ní přistupovat, jak potřebná je víra a jak nutná je usebranost. Pohleďte do kostelů zde v Itálii: lidé přede mší a někdy i při mši svaté klábosí, jako by se nic nedělo. Je psáno: „Můj dům má být domem modlitby!“ (Lk 19,46). Je nezbytné učit lidi úctě k posvátnu, úctě

k přítomnosti eucharistického Ježíše; v této oblasti nám často chybí kvalitní katecheze.

✚ Někdo tvrdí, že slavení předkoncilní mše svaté je pro osvobození účinnější. V tehdejší mši byl například na konec zařazen exorcismus...

Kategoricky odmítám, že by byl starý mešní obřad v tomto směru účinnější. Podstata mše svaté je stále táž, to nelze popřít. Užitek svátosti pro daného člověka záleží na jeho víře a horlivosti. A vůbec nezáleží na tom, zda se mše svatá slaví latinsky nebo třeba italsky. Na tom opravdu nezáleží. Všimněme si, že i na konci modlitby Otčenáš máme zařazen exorcismus: „... ale zbav nás od zlého!“ Ovšem správné znění je: „zbav nás od Zlého!“ Prosíme zde Otce, aby nás zbavil zlého ducha neboli Satana. I tohle je modlitba za osvobození – říkejme si tomu, jak chceme.

✚ Někdy se lidé ptají, zda je možné, aby i duše v pekle činily pokání...

To možné není! Jedna z vizionářek ve Fatimě se ptala podobně Panny Marie: „Nemohl by někdo ze zavržených konat pokání? Nemohl by ho vzít Bůh z pekla a přenést do ráje?“ Panna Maria jasně odpověděla: „Ano, on by mohl, ale oni to nechtějí!“

Když někdo tvrdošjně setrvává ve zlu, nedá se nic dělat. Sáhl jsem si na to zblízka, když jsem se jednoho démona zeptal: „Kdyby ses mohl vrátit zpátky, udělal bys totéž? Copak nevidíš, že předtím jsi byl v ráji šťastný a teď jsi zavržený v pekle?“ On mi na to řekl: „Nechápeš, že jsem měl sílu a odvahu vzbouřit se proti Bohu? To znamená, že jsem mu nadřazený!“

Jestliže se někdo domnívá, že hříchy a neposlušnost jej činí Bohu nadřazeným,

a vyžívá se ve své pýše, nedá se nic dělat. My nevíme, jestli se zavržená duše stává podobnou démonům se všemi důsledky, anebo zda zůstává ve stavu démonické spoutanosti. Máme jen řadu popisů pekla od světců, kterým se dostalo milosti do něj nahlédnout. Popisy se různí, ale vždycky jsou děsivé.

Jednou jsem se démona například ptal na osamělost: „Jestliže se dva lidé k smrti nenáviděli a přijdou do pekla, nenávidí se dál?“ Dostalo se mi odpovědi: „Nechápeš, že v pekle myslí každý jen sám na sebe? Je uzavřený pouze do sebe, do svého utrpení, a nehledí na ostatní. Ostatní jsou mu ukradení!“ Takže opravdu – podstatou pekla je pravý opak lásky.

✚ Pár praktických zkušeností a pokynů, jež se týkají svátosti smíření...

Já říkám, že dospělý by se měl zpovídat minimálně jednou za měsíc, nejlépe jednou za čtrnáct dní. U starších, vyrovnaných lidí může být frekvence řidší. U dítěte nebo dospívajících pak v závislosti na podmínkách, v nichž se nachází, a na jeho náklonnosti k hříchu. Například pokud má nějaký mladík zlozvyk masturbace, radím mu, aby se zpovídal častěji, protože jestliže se zpovídá u stejného zpovědníka, podaří se mu snáze nad tímto zlozvykem zvítězit.

Záleží také na citlivosti svědomí: náš zakladatel, bl. Jakub Alberione, se v posledních letech života zpovídal večer co večer. Každý tuší, co jeho duše potřebuje, aby dělala pokroky, a podle toho se má zařídit. Ale má rada zní – minimálně jednou za měsíc.

✚ Víme, že Bůh ve svátostech působí přímo. Kněz je může vysluhovat vědomě, nebo nevědomě... působí snad svátost „silněji“, když si je kněz více vědom toho, co koná?

Vůbec ne – není v tom žádný rozdíl, protože svátost je dána pro dobro věřících a nezávisí na stavu daného kněze. Napadá mě příklad ze života sv. Terezie z Ávily. Víme, že se jí dostalo od Pána hodně světla. V určitém životním období ale neměla jinou možnost než chodit na mši ke knězi, o němž věděla, že žije ve smrtelném hříchu. Mši svatou sloužil velmi nedbale. Jednoho dne, když rozdával svaté přijímání, jí Pán dal užít něco zvláštního: hostie oslnivě zářila, i když jeho prsty byly úplně černé. To je jen ukázka toho, že vysluhování svátosti je vždy platné, pro dobro věřících, nezávisle na osobě kněze. Mše svatá je platná i v případě, že ji celebruje kněz ve smrtelném hříchu. Dokonce ani sám archanděl Michael, vůdce nebeského vojska, nemůže proměňovat či zpovídat, zatímco kněz ve smrtelném hříchu ano. Pán to dobře zařídil!

Když jsme končili náš poslední rozhovor, otec Amorth už nechtěl říci nic dalšího, ale pak z něj začaly padat perly...

Už nemám co dodat, připadá mi, že jsem ze sebe vydal všechno. Vzdejme díky Pánu, děkujeme mu a prosme ho. Stále ho prosme! Všechno se děje z Božího milosrdenství. Mám velkou důvěru, že Bůh nás nekonečně miluje a že nejdůležitějším aspektem jeho lásky je milosrdenství, jak nás učí sv. Terezie z Lisieux. Boží láska je milosrdná. Čím větší je naše ubohost, tím víc se k nám sklání, aby nás pozvedala.

Kolikrát Pánu jen opakuji: „Jsi Otec, jsi Bůh Otec! Jsi dobrý, jsi laskavý, pokorný, ponížil ses, obětoval jsi na kříži svého Syna...“ Čím víc myslím na Kristovo umučení, tím více vnímám cosi strašného, zvláště v Markově evangeliu. Od chvíle, kdy Ježíše zajali, jako by se stal loutkou, se kterou si dělali, co chtěli. Udělali s ním přesně to, co chtěli!

On se nám dal za pokrm... a dává se nám stále, jeho oběť pokračuje. Ve mši svaté máme úplně všechno! Bůh je věčný, takže i Kristovo utrpení pokračuje tajemným způsobem v jeho církvi. Jednou řekla jakási žena otci Piovi: „Otče Pio, vím, že nemohu srovnávat své utrpení s Ježíšovým, ale to jeho trvalo jen tři hodiny!“ Otec Pio se na ni útrpně podíval a pak pronesl: „Copak ty nechápeš, že Bůh je křížován až do skonání světa?!“

Gabriele Amorth – Elisabetta Fezzi

OTEC AMORTH JAK HO NEZNÁTE

Úryvky rozhovoru převzaté z knihy „Otec Amorth jak ho neznáte“, Paulínky 2019. Knihu si můžete objednat na adrese: Knihkupectví Paulínky, Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil: 733 755 999, e-mail: knihkupectvi@paulinky.cz

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Identita svaté sestry Faustyny

Po ukončení dětského období vývoje je v průběhu biologického a psychologického dospívání úkolem mladého člověka stanovit si pevné pojetí vlastního já, svého místa a smyslu v životě. Úspěšné zakotvení ve světě s jasným sebepojetím jedinci umožňuje vytváření jednoznačných a smysluplných vztahů k vlastní osobě i k druhým.

UTVÁŘENÍ IDENTITY

V období vytváření identity sehrávají svou úlohu dosavadní role, které člověk v životě přijímal, většinou s cílem zalíbit se klíčovým osobám, obvykle rodičům. Snadno si jako děti „spočítáme“ podle reakcí vychovatelů, zda se vyplácí být zábavným, šikovným, roztomilým, nadaným, pečlivým, chytřím nebo spíše tichým a hodným dítětem.

Později přichází na řadu identifikace se vzory, modely, příklady a jejich nápodoba. Zajímavé bývá např. srovnání toho, o čem jsme snili jako děti (být chrabřím rytířem, jemnou princeznou, bojovníkem za lidská práva, kouzelníkem, stát se neviditelným, létajícím, proměňovat své podoby atd.), s tím, čemu se věnujeme jako dospělí a co nám obzvláště leží na srdci. Je zde nějaká podobnost? Stejně tak můžeme provést průzkum u dříve narozených – co se o nás říkávalo, když jsme byli malí („ani jsme o něm nevěděli“, „má hlavu v oblacích“, „je to hodná

tátova holčička“, „celá maminka“, „neposed“, „slzavé údolí“...), ve srovnání s tím, jak působíme na současné okolí.

Mnohdy se naše sny a role mění. A je to v pořádku. Člověk upřímně hledající své místo v životě se dříve či později začne věnovat **zkoumání svých hodnot**, se kterými se stačil v životě setkat. Častokrát právě na nich začíná stavět svou identitu. Dá se říci, že hledání identity je proces, který málokdo bravurně zvládne na konci (i tak náročné) adolescence – většinou tento proces pokračuje celou první polovinu života. Snadno rozpoznáme zralou osobu **věrnou své životní filozofii**, svým cílům, zájmům a hodnotám. Je to někdo, kdo období hledání své vlastní identity nepromarnil.

Výsledkem dobře nastavené životní identity je pocit: cítím se sám sebou, přijímám se takový, jaký jsem, dovedu s druhými sdílet sebe sama, znám své místo ve světě a ve vztahu ke své budoucnosti, mám svou životní vizi. Domnívám se, že podobné schéma platí i pro duchovní život a vnímání naší identity vůči Bohu.

TOUHA SE STÁVÁ SKUTEČNOSTÍ

Při četbě deníků Božích služebníků často nalezneme stopy hledání vlastní duchovní identity. Stejně jako na všech lidech i na nich zanechali stopy jejich vychovatelé a vzory. Zda však přijali za své vzorce chování svých rodičů nebo vybrali hodnoty jiných vzorů (např. duchovních mistrů a postav), záleží už zcela na příběhu konkrétní osoby.

Výpovědi z deníků mívají intimní charakter a bývají také vyjádřeny symbolicky a v obrazech – dotýkají se totiž nejhlubších částí jejich nitra, kde pouhá slova nestačí. Vyjadřují svou představu o tom, kým touží být pro svého Pána, a když berou svou představu vážně, mnohdy je pro okolí patrná opravdová proměna jejich života v ten

obraz, který vybrali pro svůj život jako stěžejní. Prosbu a sen se tak stávají skutečností.

Např. svatá Terezie z Lisieux toužila být apoštolem, misionářem a mučedníkem dohromady. Představovala si své srdce jako lyru, jejíž struny rozehrává sám Ježíš. Nakonec objevila nejvznešenější povolání – být láskou v srdci církve. Posuďme sami, jak se jí to podařilo.

Jerzy Matulewicz, významný obnovitel řádu kněží Mariánů, si přál být pro svého Pána kouskem hadru, který vyčistí alespoň kout jeho Království, toužil být i svíce spalující se na oltáři i vůni kadidla k Boží chvále. S lehkostí se zde mísí věrnost velkému poslání se služebnou misí.

SVATÁ SESTRA FAUSTYNA

A sestra Faustyna takto vnímala svou malost, závislost a pokornou službu:

- „Schovám se mezi sestrami jako maličká fialka mezi lillemi. Chci pro svého Pána a Stvořitele kvést, na sebe zapomenout, úplně se obětovat k užitku nesmrtelných duší, to je mou rozkoš.“ (Den 224)

- „Ach, Ježíši, kdybych se mohla stát mlhou před tebou, abych zakryla zemi, aby tvé svaté oči neviděly ty strašné přestupky.“ (Den 284)
- „Chci být před lidmi obyčejnou oplátkou, ale před Tebou obětní hostií.“ (Den 483)

Takto vnímala zase svou důstojnost a velikost:

- „Jdu životem, ať svítí slunce nebo prší, ale s hlavou hrdě vztyčenou, vždyť jsem královské dítě, protože cítím, že v mých žilách koluje Ježíšova krev, a svou důvěru jsem vložila do velikého Pánova milosrdenství.“ (Den 992)

- „Ode dneška dbám, aby má duše byla co nejčistší, aby se paprsky Boží milosti odrážely v plném jasu. Chtěla bych být křišťálem, abych v jeho očích nalezla zalíbení.“ (Den 805)

S. Faustyna s bratrem, 1935

Své životní povolání, které v Bohu objevila, popisuje následovně:

- „Toužím se celá proměnit ve tvé milosrdenství a být tvým živým odleskem, Pane, kéž ta největší Boží vlastnost, čili jeho nekonečné milosrdenství, pronikne skrze mé srdce a mou duši na bližní ... Můj Ježíši, proměň mě v sebe, vždyť ty můžeš všechno.“ (Den 163)

Svatá Faustyna (podobně jako další světci) obdivuhodně integruje vědomí své omezenosti a závislosti s pocitem vlastní důstojnosti Božího dítěte. Jak je to možné? Návod se zdá na první pohled jednoduchý:

- „Nic nekalí můj hluboký pokoj, jedním okem hledím do propasti své ubohosti a druhým okem do propasti Tvého milosrdenství.“ (Den 1345)

Příklady světců nás vyzývají k zamyšlení: Jaká je má identita v Bohu? K jakému konkrétnímu povolání se cítím od Boha vyzván, jaký obraz bych vybral pro přiblížení mého vztahu k Bohu?

A v neposlední řadě – jak blízká nebo naopak vzdálená je mi představa sebe jako omezeného, závislého a hříšného stvoření přímo spojená s vědomím, že v Božích očích navždy zůstávám milovaným synem nebo dcerou, kterou Bůh vyhlídí a navzdory životním kopancům jí navléká na prst dědický prsten?

s. M. Dagmar Litošová, KMBM ■

Nové webové stránky sester

Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství z Dvora Králové nad Labem připravily nové webové stránky. Na stránkách najdete informace o řádu a pastoračních projektech sester v ČR a také informace o účtě k Božímu milosrdenství.

Stránky najdete na adrese:
www.kmbm.cz

„Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,13)

Zveme Vás do Slavkovic u Nového Města na Moravě, kde společně oslavíme

Svátek Božího milosrdenství

v neděli 28. dubna 2019

PROGRAM:

9. 30 Pobožnost Cesty Světla

Korunka k Božímu milosrdenství

(Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství)

10.30 Mše svatá / Hlavní celebrant: **otec Jan David, SAC**

Po mši svaté možnost uctění ostatků sv. Faustyny

14.00 Pobožnost Cesty Světla

Korunka k Božímu milosrdenství

(sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství)

15.00 Mše svatá

Hlavní celebrant: **Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský**

Po mši svaté možnost uctění ostatků sv. Faustyny

17.00 Film „Richard Henkes SAC – mučedník lásky k bližnímu“

18.30 Růženec

19.00 Mše svatá / Hlavní celebrant: **otec Tomasz Kazański, SAC**

Po mši svaté adorace do 21.00 hod.

Po celý den (od 9.00–21.00 hod.) možnost svátosti smíření.

Kontakt: otcové pallotini, tel.: 566 502 855–857, info@slavkovice.cz

„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil“

Každoroční oslavy svátku milosrdenství o první neděli po Velikonocích jsou pro nás velkým povzbuzením. V Deníčku Pán Ježíš řekl sv. Faustyně: „V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat“ (Den. 699).

Nemáme se bát, i kdyby naše hříchy byly jak šarlat. Neexistuje totiž hřích, který by Bůh nemohl odpustit. Pokud člověk hřích „nebude držet“, ale „pustí“ ho do Božích rukou, lituje a prosí za odpuštění, Boží milosrdenství naplní srdce člověka. Toto vše ovšem předpokládá, že člověk uznává, že hřích vůbec existuje. Může se totiž zdát, že problémem dnešní doby je spíše ztráta smyslu pro hřích, než strach z hřichu.

V únoru 2019 se v jednom polském časopise objevil článek novináře Jana Tokarského, který se v titulku článku ptá, zda ďábel už zemřel. Tokarski tvrdí, že došlo ke změně chápání zla. „Zlo není už nic nevyhnutelného, trvale přítomného v podstatě a přirozenosti člověka. Naopak, zlo je náhoda nebo výsledek chyby. Podle autora článku je ďábel chytrý, neustále mění podobu a způsob jednání. V minulém století pokoušel vizí rasové dominance arijských pánů nebo představou dokonalé komunistické společnosti zbavené třídní nespravedlnosti. Dnes se soustředil na jiné oblasti. Dle autora jde hlavně o technologický pokrok a přísliby, které ďábel díky tomuto pokroku může učinit. Je to příslib nesmrtnosti, trvalého štěstí, života zbaveného nemocí a bolesti. Chemii, která snímá hříchy světa.

Mohlo by se zdát, že lze jen stěží popírat, že hřích existuje, protože všude kolem nás (a také v nás) můžeme přece najít nešťastné důsledky hříchů. Jenomže vždy se najde způsob, jak vysvětlit to dobré i to zlé. Co je ale příznačné, je způsob chápání hřichu. Hřích se v dnešní době stává v povědomí lidí buď porušením určitých pravidel (často ani nevíme, proč tato pravidla jsou), nebo přestupkem proti druhé osobě. Zdá se ale, že mizí vědomí toho, že každý hřích je především narušením (nebo v případě těžkého hřichu přerušením) životodárného vztahu s Bohem. Hřích se tedy v povědomí jaksí „oddělil od Boha“. Když vybledl živý vztah s Bohem, vybledl i hřích. Způsob prožívání hřichu napovídá, jaký je vztah člověka k Bohu (a jaký obraz Boha člověk má): mám strach, že jsem zhřešil, nebo je mi smutno, že jsem svým hřichem zarmoutil Boha a poškodil náš společný vztah lásky?

„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil“ – tato slova z patnácté kapitoly evangelia podle Lukáše asi dost dobře známe z vyprávění o marnotratném synu. Jsou jako snímek – momentka. Syn jde a otec běží. Je to záběh z cesty domů. Z hřichu ke svobodě. Syn

se vrací, protože je mu špatně, takže pořád myslí na sebe. Slzy a smutek otce nejsou důvodem k návratu, důvodem je spíš to, že zaviděl lusky vepřům. Jakkoliv motivace syna a vědomí provinění nebyly „z těch nejlepších“, nebránily mu v návratu, ale přivedly ho k otci. Stačilo se zvednout a jít.

Svátek Božího milosrdenství není jediný den, kdy nás otec čeká a vyhlíží. Nikdy nebyla, není a nebude ani jediná vteřina našeho života bez Božího milujícího pohledu. Přesto je dobře si uvědomit, že je to svátek, o který Pán Ježíš prosil, a říkal, že je touhou jeho srdce. Tento den jdou mnozí lidé po celém světě k Bohu a svým návratem dělají otci radost.

Opravdu, chtělo by to se na náš život a tento den podívat skrze Boží srdce a Božíma očima. Jak moc bychom byli překvapení, až bychom uviděli na obzoru malinkou postavičku, která se váhavě blíží, a zároveň slyšeli, jak se zrychluje tlukot Božího srdce.

„Všechna má nicota se utápí v moři Tvého milosrdenství; s důvěrou dítěte se vrhám do Tvého objetí, Otče milosrdenství, abych Ti vynahradila nedůvěru tolika duší, které se bojí Tobě uvěřit. Ach, jak malé množství duší Tě opravdu zná. Jak vroucně toužím, aby duše znaly svátek milosrdenství. Milosrdenství je korunou Tvých děl, vše uspořádáváš s citem nejněžnější matky.“

(Sv. Faustyna, Den. 505)

-red-

Zveme Vás na

**Svátek Božího milosrdenství
do kostela Nejsv. Trojice ve Fulneku
v neděli 28. dubna 2019**

PROGRAM

■ Sobota 27. dubna 2019

17.00 hod. Velikonoční benefiční koncert dětských pěveckých sborů. Účinkuje sbor „Slavíček“ ZŠ T. G. Masaryka, sbor „Luscinia“ a fulnecký chrámový sbor. Výtěžek koncertu bude určen na obnovu chrámu Nejsvětější Trojice ve Fulneku.

■ Neděle 28. dubna 2019

- Příležitost ke svátosti smíření:
 - dopoledne od 8.30 do 9.50
 - odpoledne od 14.00 do 16.00
- Modlitba růžence od 9.30
- **Slavnostní mše svatá v 10.00 hod.** (hlavní celebrant P. Jan Szkandera, spirituál arcibiskupského semináře v Olomouci)
- Po mši sv. bude zasvěcení Božímu milosrdenství a následně zveme na malé občerstvení.
- Od 14.00 hod. „Svatá hodina“ před obrazem milosrdného Ježíše a bdění před Pánem v Nejsvětější svátosti (chvály, prosby, modlitba Korunky k Božímu milosrdenství).

*Srdečně zvou farníci
a otcové pallotini*

V den svátku Božího milosrdenství lze získat milost úplného odpuštění vin a trestů. K získání této milosti je potřeba: **být ve stavu milosti** (zpověď nemusí být v den svátku), **v den svátku přijmout Svaté přijímání**, pomodlit se na úmysl **Svatého otce**, zúčastnit se nějaké zbožné aktivity ke cti Božího milosrdenství nebo pomodlit se před Nejsvětější Svátostí „Otče náš“, „Věřím“ a přidat k tomu výzvu k milosrdnému Ježíši (např. „Ježíši, důvěřuji Ti!“).

NA APOŠTOLSKÝCH
CESTÁCH

AKITA

POSELSTVÍ PRO SVĚT Z JAPONSKA

Zjevení v Akita jsou zahalená rouškou tajemství. Mluví se o nich jako o pokračování fatimských zjevení a předání světu apokalyptického poselství, obsaženého v třetím fatimském tajemství. Potvrzuje to analýza těchto zjevení schválených církví. Kdo naslouchá hlasu Akity, může lépe pochopit výzvu z Fatimy. Seznamme se krok po kroku se zjeveními z Yuzawadaí a podívejme se, co se v roce 1973 odehrálo v malém, chudém ženském klášteře, nacházejícím se u břehu Japonského moře.

VIZIONÁŘKA

Agnes Katsuko Sasagawa se narodila v květnu roku 1931. Byla fyzicky slabá, rodiče a starší sourozenci ji vždy chránili, ale projevovala sílu ducha. Obdivovali její statečnou povahu, která jí pomáhala čelit stále novým těžkostem. Během operace slepého střeva 19 letá „Kako-chan“ v důsledku špatně provedené anestézie ochrnula. Následujících deset let strávila v nemocnicích. Ke zdraví se vrátila díky péči jisté řeholní sestry. Setkání s osobou zasvěcenou Bohu zapříčinilo, že zatoužila jít cestou křesťanské víry. Ve věku 33 let Katsuko přijala křest a potom se rozhodla zasvětit svůj život Kristu. 12. května 1973 začala budoucí vizionářka bydlet v malém klášteře sester Služebnic Eucharistie, který se nacházel na pobřeží Akita. Už tehdy byla poznamenaná nevšedním „znamením“. Před pěti měsíci si všimla, že hůř slyší, a potom najednou přestala slyšet úplně. Od této chvíle žila obklopena hlubokým tichem a učila se číst slova z pohybů rtů svých spolusester.

zvláštního. Ze svatostánku vytrysklo oslnující světlo. Sasagawa padla tváří k zemi a začala se modlit. Znovu a znovu opakovala modlitbu, kterou sestry velebí každý den Ježíše v Eucharistii: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, pravdivě přítomné v Nejsvětější Eucharistii...“ Uběhla hodina a jakási síla jí stále nedovolila se pohnout. Když se ale nakonec zvedla a opustila kapli, začala pochybovat, zda to byla nadpřirozená událost. Možná, myslela si, se mi to všechno jenom zdálo... Další den se ale jev opakoval. Tentokrát ale srdce sestry Agnes naplnil hluboký pokoj. Světlo nebyla iluze. Bylo to znamení, že ve svatostánku je opravdu Ježíš. Další den se vše znovu opakovalo, jen světlo bylo obklopeno červeným plamenem. Tehdy Katsuko pocítila velikou lásku k eucharistickému Ježíši. Ve své jednoduchosti si představovala, že ostatní sestry mají také podobné vize, jen o tom nemluví. Když se ale od nich zkusila něco dozvědět, zjistila, že nikdo kromě ní podobné neobvyklé zkušenosti nemá. Eucharistické světlo viděla ještě jednou, na vigílii slavnosti Nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše. Tentokrát, jak to sama popsala, viděla „adorující dav duchovních bytostí“, které velebily eucharistického Ježíše.

JEŽÍŠ A EUCHARISTICKÉ SVĚTLO

12. června 1973 vešla sestra Agnes do prázdné kaple. Protože klášter neměl kněze, řeholnice získaly souhlas biskupa a mohly otevírat svatostánek k adoraci. Katsuko otevřela dvířka a najednou se stalo něco

TAJEMNÁ RÁNA NA DLANI A ANDĚL STRÁŽNÝ

Přišel čtvrtek 28. června. Tento den pocítila sestra Agnes velikou bolest v levé dlani. S překvapením uviděla dvě malé červené čáry, které tvořily malý kříž. V pátek se divná

bolest stala nesnesitelnou. V neděli ale zmizela i bolest, i rána. Další čtvrtek se rána objevila znovu. Sestra si všimla určité pravidelnosti: bolest stoupala ve čtvrtek, největší byla v pátek, v neděli odeznívala a rána zanikala do dalšího čtvrtku. V noci 6. července byla bolest tak silná, že sestra nemohla spát. Ve tři hodiny v noci slyšela hlas: „Neboj se. Vroucně se modli nejen za své hříchy, ale za zadostiučinění za hříchy všech lidí. Dnešní svět kvůli své nevďěčnosti a zlu zraňuje Nejsvětější Srdce našeho Pána. Rány Panny Marie jsou větší a bolestnější než tvé. Pojďme se společně modlit do kaple.“

ÚVODNÍ ROZHOVOR S PANNOU MARIÍ

Tehdy stanula vedle Agnes Katsuko jakási krásná postava. Agnes si pomyslela, že je to její před několika lety zemřelá starší sestra Tomi. Ale postava řekla: „Jsem ten, kdo je

vždy s tebou a chrání tě.“ Byl to její anděl strážný. V kapli anděl zmizel. Agnes přišla k dřevěné soše Matky Boží, kterou udělal buddhistický řezbář. Najednou socha zazářila stejným světlem, jaké bylo to ze svatostánku. Zdálo se, jako by postava Marie ožila. Řeholnice padla na tvář a uslyšela: „Má sestro, má novicko, byla jsi mi poslušná, když jsi vše nechala a následovala mě. Velice trpíš svou hluchotou. Buď si jistá, že budeš uzdravena. Buď trpělivá, je to už poslední zkouška. Bolí tě rána na dlani? Modli se na úmysl zadostiučinění za hříchy lidstva. Každá osoba z tvé komunity je mou nenahraditelnou dcerou. Velmi se modlí za papeže, biskupy a kněze. Od chvíle svého křtu jsi vždy byla věrná v modlitbě na tento úmysl. Nepřestávej se hodně modlit, opravdu hodně. Řekni svému představenému (biskupovi) o všem, co se dnes odehrálo, a buď mu ve všem poslušná. Tvůj představený teď potřebuje tvou modlitbu.

*Sestra Agnes
se spolusestrami*

Prosím tě, aby ses horlivě modlila.“ Když později sestra Agnes požádala představenou novicek, aby se podívala na dlaně Matky Boží, ukázalo se, že na její pravé dlani teče z dvou křížujících se linií krev. Také tady, podobně jako u sestry Agnes, se krvácení stupňovala v pátky. Záhy sestra Agnes řekla biskupovi, co jí předal hlas „plný nepopsatelné krásy“. Biskup Ito na to řekl stručně: „Dávej pozor, aby sis nemyslela: toto je určené speciálně pro mne, jsem výjimečná. Pros za pokoru.“

ZMIZENÍ STIGMAT A ZAČÁTEK ZJEVENÍ S POSELSTVÍM MATKY BOŽÍ

Ve čtvrtek 26. července byla bolest v dlani nesnesitelná a socha velmi krvácela. Biskup nařídil vše konzultovat s lékařem. V noci sestra Agnes nespala. Za úsvitu šla do kaple a zase uslyšela hlas anděla: „Dnes skončí tvé utrpení. Vryj si hluboko do srdce myšlenku na krev Panny Marie. Krev, kterou Panna Maria prolila, je velice výmluvná. Tato cenná krev byla prolita jako prosba za vaše obrácení, vyprošování pokoje, náhrada za nevděčnost a urážky našeho Pána. Pokud jde o pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Páně, uctívej jeho krev. Modli se s úmyslem vynahradit urážky všech lidí. Řekni svému představenému, že krev dnes teče naposledy. Dnes skončí také tvá bolest. Řekni představenému, co jsi dnes zažila. On hned vše pochopí. Ty se řiď jeho pokyny.“ Zmizel hlas anděla a zmizela bolest. Sestra Agnes pohnula dlaní a nepocítila bolest. Rána beze stopy zmizela. Také socha přestala krváčet, i když rána na dlani Panny Marie vidět byla. Zakrátko, na první pátek 3. srpna, začalo hlavní zjevení Panny Marie. Od této doby jsou rozhovory s Pannou Marií zahajovány modlitbou růžence. Růženec bude také uká-

Biskup Johannes S. Ito

zán jako prostředek, který má moc zastavit lavinu apokalyptických událostí. Poselství bude předáno těm, „kteří milují Pána“.

Po sérii nevysvětlitelných událostí nastalo hlavní zjevení v Akita. Panna Maria předala světu své poselství, které – jak se ukázalo v roce 2000 po zveřejnění třetího fatimského tajemství – navazuje přímo na fatimské poselství z roku 1917. Navazuje na něj přitom nejen svou výzvou k zadostičinění za hříchy, k pokání a obrácení, ale předpovídá také Boží trest, který – v souladu s tajemstvím zveřejněným Svatým otcem Janem Pavlem II. – byl pozastaven. Že by v roce 1973 byl tento trest ještě stále aktuální? Pokud ano, co se v následujících letech stalo, že Matka Boží mohla uhasit oheň, který anděl hodil na zem? 3. srpna 1973 byl první pátek měsíce. Když se sestra Agnes v kapli modlila růženec, zase vedle sebe uviděla anděla. Tentokrát k ní ale nepromluvil anděl, ale socha Panny Marie. Maria řekla: „Má dcero, má novicko, miluješ Pána? Pokud miluješ, poslouchej, co ti chci říct. Je to velmi důležité. Řekni o tom svému představenému biskupovi.“

Hlavní oltář v Akita

MARIA HLEDÁ OBĚTAVÉ DUŠE

Nejsvětější Matka pokračovala: „Mnoho lidí na tomto světě zarmucuje Pána Ježíše. Hledám duše, které ho potěší. Společně s mým Synem toužíme po duších, které by vynahradily lásku za hříšníky a nevděčné lidi a tím uhasily hněv nebeského Otce. Zastavila jsem očistění, které Bůh chtěl seslat na zem, tím, že jsem Otci obětovala utrpení na kříži a cennou krev jeho Syna, a tím, že jsem Bohu obětovala soucitné duše, které potěšují nebeského Otce – obětavé duše plné lásky. Hněv nebeského Otce může odčinit modlitba, pokání, upřímná chudoba a statečné činy obětování. Očekávám toto také od tvé komunity: prosím, přijměte obětavou chudobu, prohlubujte ducha pokání a v duchu chudoby se modlete na úmysl zadostiučinění za nevděčnost a urážky vůči Pánu, kterých se dopouští tolik lidí. Modlete se modlitbu Služebnic Eucharistie

s vědomím jejího významu a uvádějte ji do života. Obětujte svůj život Bohu jako zadostiučinění za hříchy. Ať se každý snaží využít své možnosti a pozici, aby se úplně obětoval pro Boha. Modlitbu potřebuje i světská společnost. Duše, které se touží modlit, už jsou na cestě ke sjednocení v komunitě. Modlete se vroucně a vytrvale, abyste potěšili Pána. Nevěnujte přílišnou pozornost formě modlitby. Je pravda to, co vyplňuje tvé srdce? Jsi opravdu připravená stát se zavrženým kamenem? Má novicko, která toužíš stát se čistou Pánovou nevěstou, abys byla hodná Pána – učíš sliby srdcem připraveným nechat se přibít na kříž trojimi hřeby. Tyto hřeby jsou opravdová chudoba, čistota a poslušnost. Z těchto tří je základní poslušnost. Prokaž svému představenému úplnou poslušnost. On ti porozumí a povede tě.“

Wincenty Łaszewski
(Dokončení přístě)

Klášter v Akita

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

Před 74 lety zemřel P. Richard Henkes SAC

Dne 22. února 2019 uběhlo 74 let od smrti P. Richarda Henkese. Kněz z řádu německých pallotínů zemřel v koncentračním táboře v Dachau 22. 2. 1945 nakažen tyfem od vězňů, které dobrovolně ošetřoval. V současné době probíhá kanonizační proces P. Richarda, který se přiblížil blahřečení. Jeho jméno se objevilo 22. prosince 2018 na seznamu kanonizačních dekretů, které podepsal papež František.

P. Richard říkal, že i v koncentračním táboře pokračuje svou cestou s Bohem. Doufáme, že v brzké době budeme svědky blahřečení otce Richarda, a čas očekávání můžeme obohatit modlitbou křížové cesty společně s otcem Henkesem. Texty rozjímání zpracoval P. Jan Larisch takovým způsobem, že to umožňuje zároveň se modlit a poznávat život otce Richarda a realitu života v koncentračním táboře. V bezmoci je patrná síla kříže a na konci náš pohled směřuje k prázdnému hrobu Ježíše Krista.

Texty této křížové cesty jsme vydali v tištěné podobě. Malou brožurku (105x165mm, 40 stran) můžete získat za dobrovolný příspěvek na tel. čísle: 566 502 850, 774 521 531 nebo požádat emailem: objednavky@apostol.cz

**Křížová cesta
Ježíše Krista
v životě**

P. Richarda Henkese SAC

Jan Larisch / Beate Heinen

Ukázka z brožurky:

Popel zesnulého kněze se podařilo uschovat a později propašovat na faru do Dachau. Po skončení války byl popel převezen do kláštera pallotínů v Limburgu. Zde byla urna s popelem zesnulého za přítomnosti členů pokrevní i řeholní rodiny 7. června 1945 uložena na kongregačním hřbitově. Kazatel a zároveň spoluvězeň P. Fischer při této smuteční bohoslužbě prohlásil: „Richard dal svůj život jako obětní dar pro Ježíše Krista.“ Jiný spolu s ním v Dachau vězněný kněz prohlásil: „Vězení bylo školou svatosti, koncentrační tábor Dachau pak zkouškou její zralosti.“

SLAVKOVICE 2008–2018

K 10. výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích jsme vydali publikaci, která dokumentuje posledních deset let dění na poutním místě ve Slavkovicích. Plnobarevná kniha ve formátu A4 nabízí na 160 stránkách přes 300 fotografií, texty, vzpomínky a svědectví, které vykreslují obraz Božího působení ve Slavkovicích v letech 2008–2018. **Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.** Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. čísle 566 502 850, 774 521 531 nebo emailem: objednavky@apostol.cz

Otcové pallotini

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 20.–27. 7. 2019

Každý rok putujeme do Slavkovic ze šesti směrů (viz mapka).

Děti, senioři, mladší, starší, rodiny i jednotlivci. Ze všech končin ČR.

Nejseš si jistý, že to zvládneš?

Neboj se a ozvi se nám, určitě se domluvíme.

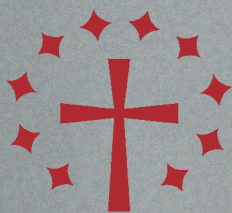
Heslo letošní pouti:

**„Jako otec poslal mne,
tak i já posílám vás“**

(J 20,21)

Informace a přihlášky: www.pout.cz / tel. +420 603 193 244 / Marie Mazancová

KORUNKA NA CESTU

...KDYŽ SE TUTO KORUNKU
BUDOU MODLIT U UMÍRAJÍCÍCH,
POSTAVÍM SE MEZI OTCEM
A UMÍRAJÍCÍ DUŠÍ NE JAKO
SPRAVEDLIVÝ SOUDCE, ALE JAKO
MILOSRDNÝ SPASITEL.“

(DEN. 1541)

Zveme vás k zapojení do projektu „Korunka na cestu“

Projekt má za cíl povzbudit k modlitbě za umírající. Inspirací ke vzniku projektu byla slova Pána Ježíše z „Deníčku“ sv. Faustyny Kowalské. (Den. 1441)

Hlavním cílem projektu je připomenout potřebu modlitby za umírající a povzbudit k doprovázení umírajících svou blízkostí (kde je to možné) a modlitbou (vždy je to možné). Samozřejmě si může každý zvolit vhodnou modlitbu, kterou se bude za umírající modlit. My jsme pro účel tohoto projektu zvolili modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství a po této modlitbě jsme také pojmenovali

celý projekt: „Korunka na cestu“. Abychom byli schopní oslovit širší veřejnost a vytvořit motivační nástroj, připravili jsme internetové stránky projektu, které najdete na adrese: www.korunkanacestu.cz

Samozřejmě k modlitbě zveme všechny, nejen ty, kteří využívají internet. Bůh ví o každé modlitbě a každá modlitba za umírající je velmi důležitá. Den má 1440 minut. Korunku se lze pomodlit za nece-lých 10 minut. Modlit se za umírající je sku-tek milosrdenství.

Otcové pallotini

NAPSALI JSTE...

Zkušenosti s Korunkou pro umírající

Dobrý den, zpětná vazba je vždy důležitá, a tak Vám chci napsat o svých dvou zkušenostech s Krounkou pro umírající.

První jsem zažil, když můj sedmnáctiletý synovec Jirka umíral na rakovinu. Jirkova maminka, moje sestra, tenkrát dostala SMS od bratrance přesně v den, kdy Jirka večer odešel na věčnost. Bratranec psal, že si všichni přejeme, aby se Jirka uzdravil, ale pro jistotu chce, aby sestra věděla o významu Korunky v hodině smrti. Když se Jirkův stav kvečer zhoršil, drželi ho s manželem za ruku a modlili se jím u něj. Všichni jsme byli moc vděční, že bratranec SMS poslal. Umožnilo nám to vypravit Jirku na cestu nejlépe, jak bylo v našich silách.

Díky této zkušenosti jsem se o Korunce nebála napsat své známé, když se její pětadvacetiletá neteř Bára dostala do poslední fáze nádorového onemocnění mozku. Známa mi později děkovala a říkala, že hned, jak jim telefonovali, že Bára zemřela, šli se s manželem modlit Korunku. Moc je to uklidnilo a dodalo jim to sílu a naději.

A proč o tom všem vlastně píšu?

Asi víte, nebo si umíte představit, že není vůbec lehké odhadnout, kdy a jak je vhodné mluvit o „posledních věcech“. Obzvlášť, když je tím vážně nemocným mladý člověk, dítě nebo třeba nepokřtěné miminko. Věřím, že svátosti mají svůj význam. Zároveň ale člověk neví, jestli je situace opravdu už tak vážná, a nechce vyděsit nemocného ani jeho okolí. Vyhlídka na uzdravení a optimismus hrají u všech nemocí nesmírně důležitou roli.

Na druhou stranu je ale nutné nezavírat oči před realitou. Své zkušenosti tady píšu proto, abychom se nebáli mluvit o svátostech pro vážně nemocné a o modlitbách za ně. Musíme samozřejmě velmi důkladně zvážit kdy a jak, aby z toho nebylo víc škody než užitku. Ale je důležité, nenechat to plavat, i když můžeme mít obavu, jak to druhá strana přijme. Můj bratranec „to plavat nenechal“, a kolik dobrého z toho vzešlo, jste si už přečetli sami.

Anna

P. S.: Snažím se teď denně modlit Korunku za někoho, komu se zrovna přiblížil odchod z tohoto světa. Co jsem zažila, mi ukázalo, jak velkým přínosem to je.

EXERCICIE LECTIO DIVINA

- I. etapa – sv. Marek
- II. etapa – sv. Matouš
 - 22.–30. 5. 2019 (st–čt) / Vranov u Brna (I. a II. etapa)
- Misijní cesta Barnabáše a Pavla
 - 25.–28. 10. 2019 / Stojanov, Velehrad

Podrobné informace a přihlášky: www.lectiodivina.cz, mob. 739 002 737

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ Brigitte Endresová
Jáchym a Desatero

Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Jenže nějaká přikázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá

a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stačí letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccem velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevznesl do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit. Desatero zkrátka není jen nějakým soupisem příkazů, ale návodem na šťastný život od Toho, který nás za všech okolností miluje. Váz., 128 s., 225 Kč

■ S Marií na křížové cestě

V této křížové cestě kontemplujeme Ježíšovo utrpení spolu s Marií. Brožura se skládá z úvodní modlitby, invokací, biblických pasáží,

slůvka k zamyšlení a modlitby ke každému zastavení, závěrečné modlitby a textu Stabat Mater. Dotisk, brož., 48 s., 39 Kč

■ Anna Mátiková FSP
Křížová cesta pro uspěchané

Tato křížová cesta chce dodat odvahu a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobož-

nost křížové cesty se všemi náležitostmi z různých důvodů netroufají.

Brož., 40 s., 45 Kč

■ Henri J. M. Nouwen
Návrat ztraceného syna

Setkání s reprodukcí Rembrandtova obrazu Návrat ztraceného syna bylo pro Henriho Nouwena počátkem dlouhého duchovního dobrodružství.

Rembrandtovo zpodobení známého evangelního příběhu inspirovalo autora k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty podobenství: návrat marnotratného mladšího syna, otcova láskyplná náruč, zášť staršího syna; to vše ve světle malířovy vlastní životní pouti i osobních zkušeností. Témata návratu domů, přijetí a usmíření naleznou odezvu v srdci každého, kdo někdy poznal opuštěnost, sklíčenost, žárlivost či hněv. Výzva k lásce, jak ji projevil otec a přijal syn z podobenství, se ukazuje s novou přesvědčivostí jako to nejdůležitější poselství příběhu známého křesťanům všech dob. V novém překladu Kateřiny Lachmanové.

Brož., 200 s., 229 Kč

■ Diego J. Fares
Deset doporučení papeže Františka kněžím

Autor uvádí a komentuje deset doporučení kněžím, které papeži Františkovi nejvíce leží na srdci.

Brož., 12 s., 145 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHO SLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátnost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světa (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtěk měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

50. VÝROČÍ ÚMRTÍ KARDINÁLA JOSEFA BERANA

29. PROSINCE 1888 – 17. KVĚTNA 1969

**Requiem k této příležitosti se bude konat v pražské katedrále
18. května 2019 – začátek liturgie v 10.00 hod.**

„Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil také své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom mysli na minulost. Nemařme své duchovní síly nevražením, nýbrž soustředujme je ve vzájemné svornosti na práci, na službu bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Buďme národem dobrým a statečným! Otevřme mladým cestu k naději.“

(Projev kardinála Josefa Berana po upálení Jana Palacha, 25. ledna 1969)